

Một Miệng Trăng

Cả miệng ta trăng là trăng !
Cả lòng ta vô số gái hồng nhan;
Ta nhả ra đây một nàng,
Cho mây lặn lờ cho nước ngát ngây,
Cho vì sao rụng xuống mái rừng say.
Gió thổi rào rào như lá đổ,
Suối gì trong trắng vẫn đồng trinh.
Bóng ai theo rồi bóng mình,
Bóng nàng yêu tinh,
Dịp cười như tiếng vỗ pha lê...
Thưa, tôi không dám say mê,
Một mai tôi chết bên khe ngọc tuyến.
Bây giờ tôi dại tôi điên,
Chấp tay tôi lạy cả miền không gian.

Hẹn tôi tảng sáng đi tìm mộng,
Mộng còn lửng vuông bến xa mơ...
Tiếng gà gáy rụng trăng đầu hạ,
Tôi hoảng hồn lên, giận sừng sò !